

Sygn. akt X GC 804/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Stelmasik
Protokolant:	Agata Kicińska

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2016 r. w Szczecinie

na rozprawie

w sprawie z powództwa (...) S. R. i M.B. jawna z siedzibą w G.

przeciwko (...) Serwis spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) Serwis spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. na rzecz powódki (...) S. R. i M. (...) spółki jawnej z siedzibą w G. kwotę 2088,69 zł (dwa tysiące osiemdziesiąt osiem złotych 69/100) wraz z ustawowymi odsetkami (określonymi od dnia 1 stycznia 2016 roku jako odsetki ustawowe za opóźnienie) liczonymi od dnia 8 grudnia 2015 roku,

II. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1247,00 zł (tysiąc dwieście czterdzieści siedem złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt X GC 804/16

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 11 kwietnia 2016r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powódka (...) S. R. i M. (...) spółka jawna z siedzibą G. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) Serwis spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwoty 2 088,69 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 8 grudnia 2015r. wraz z kosztami postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka wskazała, iż w ramach prowadzonej działalności gospodarczej

wykonała na rzecz pozwanej usługę transportową i wystawiła pozwanej fakturę vat nr (...) z dnia 7 października 2015r na kwotę 2 088,69 zł z terminem płatności na dzień 6 grudnia 2015r. Podniosła, że pozwana nie kwestionowała w żadnym momencie wysokości roszczenia, sposobu i terminu płatności. Kierowane do pozwanego wezwanie do zapłaty nie przyniosło spodziewanego skutku.

Postanowieniem z dnia 21 kwietnia 2016r Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do tutejszego sądu, stwierdzając brak podstaw do wydania nakazu zapłaty.

W odpowiedzi na pozew pozwana uznała kwotę wskazaną jako wartość przedmiotu sporu oraz zgłosiła zarzut wejścia na drogę sądową bez próby osiągnięcia ugody pozasądowej lub mediacji.

Pozwana potwierdziła prawidłowe wykonanie usługi transportowej przez powódkę . Podniosła, że z powodu kradzieży ładunku o znacznej wartości na początku 2015r spółka poniosła stratę o wartości około 200 tysięcy złotych, co skutkowało powstaniem zatorów płatniczych. Pozwana zarzuciła, że powódka nie podjęła żadnych rozmów na temat rozłożenia należności na raty czy kompensaty należności z usługami pozwanej spółki.

W piśmie procesowym z dnia 12 sierpnia 2016r. Powódka podniosła, że pozwana nie zwróciła się do niej o rozłożenie należności na raty , bądź odroczenie terminu płatności. Wskazała, iż pismem z dnia 23 lutego 2016r. Wezwała pozwaną do zapłaty , wyznaczając dodatkowy termin płatności. Pozwana nie zareagowała na to pismo, nie uregulowała nawet części należności pomimo że pisze że chce spłacać należność w ratach . Powódka podniosła ponadto, że pozwana nie przedłożyła żadnych dowodów potwierdzających złą kondycję firmy.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka (...) S. R. i M. (...) spółka jawna z siedzibą G. wykonała usługę transportową na rzecz pozwanej (...) Serwis spółki z o.o. Przedmiotowa usługa polegała na transporcie towaru w dniu 7 października 2015 na trasie B. – Twaróg zgodnie ze zleceniem (...).

W związku z wykonaniem zlecenia powódka wystawiła pozwanej fakturę Vat nr (...) na kwotę 2 088,69 zł płatną przelewem do 6 grudnia 2015r. Dokumenty przewozowe i faktura dostarczone zostały do pozwanej spółki.

W związku z brakiem zapłaty powódka , pismem z dnia 23 lutego 2016r. wezwała pozwaną spółkę do uregulowania faktury w terminie 7 dni od otrzymania pisma z zagrożeniem skierowania sprawy na drogę sądową.

Dowód: faktura Vat nr (...) k. 15 ,

list przewozowy CMR, k. 16,

wezwanie do zapłaty k.17 faktura VAT nr (...) z dnia 20.08.2014 r., k. 12,

dokument elektroniczny wygenerowany z systemu Poczty Polskiej S.A., k. 16.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne.

Mając na uwadze okoliczności dokonania kluczowych dla niniejszego postępowania przewozów towarów zauważyć należy, iż w niniejszej sprawie zastosowanie znajdują przepisy Konwencji międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w G. dnia 19 maja 1956 roku, które zgodnie z artykułem 1 ust. 1 niniejszej Konwencji stosuje się do wszelkiej umowy o zarobkowy przewóz drogowy towarów pojazdami, niezależnie od miejsca zamieszkania i przynależności państwowej stron, jeżeli miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsca przewidziane dla jej dostawy, stosownie do ich oznaczenia w umowie, znajdują się w dwóch różnych krajach, z których przynajmniej jeden jest krajem umawiającym się. Opisywany w pozwie przewóz odbył się na trasie międzynarodowej Polska – Niemcy, przy czym obydwaj kraje są sygnatariuszami Konwencji.

Do przewozów objętych zakresem zastosowania Konwencji mają zastosowanie subsydiarnie przepisy ustawy Prawo Przewozowe dnia 15 listopada 1984 r. (Dz. U. z 2015 r., poz. 915 t.j.) oraz ustawy Kodeks Cywilny. Zgodnie, bowiem z art. 1 ust. 3 Prawa Przewozowego, przepisy tej ustawy stosuje się do przewozów międzynarodowych, jeżeli umowa

międzynarodowa nie stanowi inaczej. Zgodnie zaś z art. 90 Prawa przewozowego, w sprawach nieuregulowanych w ustawie Prawo przewozowe stosuje się przepisy Kodeksu Cywilnego. Podstawę prawną przedmiotowego roszczenia stanowił przepis art. 774 k.c. Zgodnie z jego brzmieniem przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy

Stwierdzenie zatem prawidłowego wykonania umowy przewozu obligowało pozwaną do uiszczenia powódce należnego przewoźnego.

Wskazać należy, iż pozwana nie kwestionowała prawidłowości wykonania przewozu, kwoty na jaką wystawiona została faktura ani sposobu płatności. Zarzuty pozwanej odnosiły się wyłącznie do niepodjęcia przez powódkę mediacji czy też braku propozycji spłaty zadłużenia w ratach.

W ocenie Sądu zastrzeżenia takie pozostają bez wpływu na obowiązek zapłaty należnego powódce wynagrodzenia za wykonaną usługę. Tym bardziej, że w żaden sposób pozwana nie potwierdziła, że jest gotowa choćby w części uregulować zaległe zobowiązanie. Uznać należało, że stanowisko pozwanej obliczone było wyłącznie na przedłużenie postępowania i odroczenie obowiązku spłaty zadłużenia. Zauważyć przy tym należy, iż pozwana nie przedłożyła żadnego skutecznego dowodu pozwalającego na obalenie stanowiska powódki. Sąd wskazuje, że brak jakiejkolwiek reakcji pozwanej na kierowane wezwania do zapłaty potwierdzają przyjęte w sprawie stanowisko. Tym samym Sąd przyjął stan rzeczy przedstawiony w powyższych ustaleniach faktycznych.

Na uwzględnienie zasługiwało również powództwo w zakresie odsetek, które przysługiwały powódce zgodnie z treścią art. 481 k.c.

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak w sentencji wyroku.

Konsekwencją powyższego rozstrzygnięcia pozostaje orzeczenie o kosztach. Przepis art. 98 § 1 k.p.c. określa, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Pozwana jako przegrywająca spór zobowiązana jest zapłacić powódce kwotę 1 247 zł (1 200,00 zł – koszty zastępstwa procesowego, 17,00 zł – koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 30 zł – opłata sądowa od wniesionego pozwu). Jako, że były to koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw przez powódkę, niniejszą kwotę zasądzono od pozwanego, na jej rzecz, na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99, § 6 pkt 3, rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 t.j.).